

[John Winther.]

gere sigt, fordi energiforsyningsvirksomhederne, forbrugerne og myndighederne i mellemtiden må træffe dispositioner, som vanskeligt og kun med betydelige omkostninger lader sig omgøre, og hvis konsekvenser kan blive uforenelige med planens målsætning.«

Det er klar tale, og vi er i det konservative folkeparti helt enige i denne vurdering.

Jeg vil derfor gerne vende mig til det afsnit i redegørelsen, der omhandler kernekraftproblematikken. I regeringens energiplan indtager indførelsen af kernekraft en helt central placering som en af hovedhjørnestenene i vor fremtidige energiforsyning. Det fremgik også med al ønskelig tydelighed ved den daværende handelsministers fremsættelsestale i maj 1976, altså for ca. 1 år siden, af lov om anvendelse af kernekraft i Danmark. Her blev der med rette peget på forslagets hastende karakter. Siden da er beklageligvis intet sket. Det betyder i praksis, at hvis beslutningen om indførelse af kernekraft fortsat udskydes, står vi i realiteten uden energiplan her i landet. Vi kan fra vor side ikke sige det klarere og bedre, end det siges i handelsministerens redegørelse, som jo allerede er blevet citeret én gang her i aften, og jeg tillader mig at gøre det igen:

»Der er . . . intet realistisk alternativ til kernekraften, hvis vi skal opfylde planen om en væsentlig reduktion af oliens andel i den samlede energiforsyning.«

På denne baggrund står vi helt uforstående over for, at regeringen stadig ikke ønsker at fremsætte sit eget lovforslag. For os at se er der intet sket siden maj 1976 – og lad dette også være et svar til hr. Erik Holst – der begrunder en udsættelse. Tværtimod har vi særlig i den senere tid fået så mange beviser for, at tiden for vor nuværende energiforsyning er ved at rinde ud, at beslutningen er blevet af endnu mere hastende karakter. Det er det, der er baggrunden og intet andet for, at det konservative folkeparti nu har genfremsat regeringens oprindelige forslag. Vi håber og tror – og det kan jeg da også notere med de bemærkninger, der foreløbig er faldet – at det vil være muligt at finde et flertal her i folketinget, der vil bakke dette forslag op.

Jeg vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at der rent faktisk er 400 a-kraftværker i drift verden over, der fungerer med en meget høj grad af sikkerhed. I hele Europa er vist ef-

terhånden Norge, Danmark og Albanien de eneste lande, der enten ikke har eller har truffet beslutning om indførelse af kernekraft. Norge har en speciel situation med deres kraftforsyning både med olie og vand. Danmark har også en helt speciel situation: vi er det eneste land, der er 100 pct. afhængige af import udefra. Albanien skal jeg ikke sige så forfærdelig meget om, men det er vel normalt ikke dem, vi mest ynder at blive sammenlignet med.

Jeg vil også gerne i den forbindelse pege på, at fra det øjeblik en beslutning tages, og til vi kan have det første kernekraftværk i drift, går der vel en halv snes år, og i redegørelsen nævnes, at vi inden for denne periode må imødesee en mangel på balance mellem efterspørgsel og udbud af olie med accelererende prisstigninger til følge. Dette fine »mangel på balance« betyder slet og ret, at vi ikke kan skaffe olie nok. Klokker er altså virkelig ved at falde i slag, hvis vi skal nå at træffe en beslutning i bare nogenlunde rette tid.

Valget står, så vidt vi kan vurdere det, ikke mellem et ja eller et nej til a-kraft – kernekraft får vi nemlig under alle omstændigheder – men tøver vi tilstrækkelig længe, opnår vi at sakke agterud i forhold til andre lande med ét resultat til følge: at vi bliver endnu mere afhængige af energiimport udefra også i form af el, der er produceret på a-kraftværker i vore nabolande. Og dét vil vel endelig være for ironisk selv for kernekraftmodstandere, hvis vi skal klare vores samvittighed blot ved at lade sorteper med hensyn til a-kraftproduktionen gå videre til andre, men gerne vil være med til at nyde frugterne af deres anstrengelser.

Redegørelsen omfatter også et afsnit om mulighederne for at indføre naturgas og øget import og forbrug af kul. Jeg skal på dette tidspunkt ikke sige så forfærdelig meget herom. Vi er helt enige i, at naturgas, i den periode det vil være muligt at anvende denne energikilde, vil være et godt supplement. Vi ser i øvrigt også frem til, at der på dette område snart sker noget, og afventer konkrete forslag herom.

Vi kan heller ikke være uenige i, at kul igen kommer til at spille en stigende rolle, men vi noterer dette uden begejstring. I modsætning til a-kraft giver kul, som alle ved, enorme miljømæssige problemer såvel med luftforurening som jord- og vandforgiftning ved slaggeproduktionen. Men i modsætning til olie og gas kan vi regne med at have kul til industriformål